

elämästä Kampin kasarmilla, jonka pyykituvassa herra komisarjus oli kasvatuksensa saanut, ja Hakasalmen torilla olevista kahviämmistä. Olin juuri saamasillani todistetuksi, että Hakasalmen ämmät ovat nykyään niin kovasti politiikassa kiinni että kahvin laita on väliin niin ja näin, kun herra komisarjus havahtui.

— Ei kuulu asiaan, sanoi.

— Eikö? sanoin niin syvällä vakauksella, että kuulustelijat katsoivat minua hetken, niinkuin katsotaan ihmistä, josta ei tiedetä pitäisikö kuulustella hänen rikoksiansa vaiko hänen mielentilaansa. Ja sitte alkoi keskustelu:

— Sen kuulee, että te olette puhuja.

— En ole.

— Älkää turhaa kieltäkö, puhuttehan te niin varmasti.

— Se on onnellinen sattuma meille molemmille.

— Mitä te sillä tarkotatte?

— Sitä vain, että komisarjuksen on helpompi minua kuulustella ja minun olla kuulusteltavana, kun minä en ole mykkä.

Komisarjus koetti taas katsoa läpi ja kysyi:

— Kuinka olette joutuneet viikinkien kätyriksi?